

Η ΙΔΙΩΤΙΚΗ ΖΩΗ ΤΩΝ "ΑΣΤΕΡΩΝ,"

ΠΩΣ ΠΡΕΠΕΙ Ν' ΑΓΑΠΑΤΕ ΤΟΥΣ ΑΝΔΡΕΣ!...

[Ένα χαριτωμένο άρθρο της Γκλόριας Σβάνσον, πού δημοσιεύθηκε εσχάτως στο "Αμερικανικό περιοδικό «Movie Classic» για τη συζυγική εύτυχία]

Η Γκλόρια Σβάνσον, όπως είνε σήμερα

όλους. Είμαι λοιπόν βέβαιη ότι κάθε παντρεμένη γυναίκα θα συμφωνήσει μαζί μου γιατί σήμερα έχω την διάθεση να τους τ' αψάλο από την ανάποδη...

Πρώτ' απ' όλα δεν υπόρεσα ποτέ να εξηγήσω γιατί οι άνδρες μας έχουν τόση λίγη συναίσθηση του χρόνου και της αποτάσεως. Θεέ μου! Είνε «φαινόμενα» σ' αυτό το ζήτημα. Έδω και λίγες μέρες, παραδείγματος χάριν, έχασα το τραίνο και κόντεψα να χάσω και, την καμιοτέρα μου, το διαβατήριό μου και τις βαλίτσες μου, για μόνο το λόγο ότι ο άνδρας μου με βεβαίωσε ότι ήθελα μόνο μισή ώρα για να πάω από το σπίτι μας ως το σταθμό. Τι άφελής ποιά ήμουν να τον πιστέψω! Φανταστήτε 'Στι έκανα τριανταπέντε λεπτά της ώρας με τό... ατόκνητο! Μπορείτε όμως να μου πητε: «Μα ο άνδρας σας δεν σας είπε να πάτε με τ'α πόδια! Οσο τώρα για τ'α πέντε λεπτά, σπουδαίο πράγμα!»

Νομίζετε λοιπόν ότι δεν είνε σπουδαίο πράγμα πέντε λεπτά της ώρας. Πόσο γελιέστε! Μέσα στα πέντε λεπτά της ώρας το τραίνο έκανε φτερά από το σταθμό! Μάλιστα, κυρίες μου! Το πιο τρομερό όμως απ' όλα ήταν το γλυκό χαμόγελο του άνδρός μου, πού με περίμενε... υπομονετικός στο σταθμό, το χαμόγελο του θύματος! Α! Αυτό το γλυκό χαμόγελο πού παίρνουν όλοι οι σύζυγοι, όταν βλέπουν τη γυναίκα τους να έρχεται ύστερ' από πέντε ή δέκα λεπτά στο ραντεβού τους. Δεν υπάρχει τίποτ' σκληρό και πιο μακιαβελικός τρόπος για να ταπεινώση ένας άνδρας την γυναίκα του. Είνε σάν να τής λέη:

— Βλέπεις; Έγώ είμαι το αιώνιο θύμα! Μά να, αντί να παραπονεθώ σ'ε υποδέχομαι το πιο γλυκό χαμόγελο το κόσμου. Υποθέτω ότι καταλαβαίνεις την σκληρή εβρανεα του. Δεν είνε έτσι, αγάπη μου:

Οι σύζυγοι είνε μεγάλοι, πολύ μεγάλοι ήθσοποιοι. Έχουν μία αξιοθαύμαστη Ικανότητα ν' αλλάζουν τους ρόλους και να μεταπηδούν από το ρόλο τ'α έννοχου, στο ρόλο του θύματος, ψιθυρίζοντας διαρκώς: «Αχ! Αυτές ή γυναίκες! Τι τραβάμε κι' έμεις οι σύζυγοι!»

Τώρα όμως θα σ'ας πώ κάτι, πού είνε το πιο φυσικό πράγμα τ'ο κόσμου και πού θα σ'ας φαηή ως το πιο παράξενο. Ο άνδρας μου κι' εγώ δεν μαλώνουμε ποτέ! Δεν μαλώνουμε ούτε όταν πρόκειται να κάνουμε κανένα ταξίδι για τις δουλειές μας και τυχαίνει να χάσουμε το τραίνο, ο ένας εξ αιτίας του άλλου. Όταν τυχει να συμβη κανένα τέτοιο... ατύχημα, απλοστάτα, ξεκαρδιζόμαστε κι' οι δυο από τ'α γέλια.

— Κά-ε με άλλη μία φορά να χάσω το τραίνο και τότε θα δης π'ως γίνομαι όταν θυμώσω!.. Μα την «άλλη φορά» δεν θυμώνει πάλι κανείς και δεν χαλάει ο κόσμος από τους καουγάδες. Δεν γίνεται τίποτα... Η φοβέρα μένει φοβέρα κι' ο ούρανης της αγάπης μας άσυνεφιαστος.

Ένα από τ'α σπάνια θαύματα της συζυγικής συμβιώσεως είνε, όπως ελλίπως ότι θα το παραδειχτήτε όλες σας, κυρίες μου, ή συμπτώσεις να έχουν την ίδια στιγμή κι' οι δυο σύζυγοι την ίδια επιθυμία. Όταν παραδείγματος χάριν, τυχαίνει ναχη ο άνδρας που την επιθυμία να πάει έναν περίπατο στην έξοχη, εγώ κατά διαβολική σύμπτωση έχω μία άκατανικητή διάθεση να μεν βαζλωμένη στο ντιβάνι και να εξακολουθήσω το διάβασμα ενός συναρπαστικού μυθιστορήματος. Είνε πολύ περίεργο! Π'ως καταφέρουν πάντα οι άνδρες να έχουν τι; ακριβώς αντίθετες επιθυμίες από τις δικές μου! Αυτό το μυστήριο είμαι βέβαιη ότι δεν θα καταφέρη ποτέ να τ'ο ξεδιαλύη η μά γυναίκα.

Ας μη ριχούμε όμως όλα τ' α δίκια άπάνω τους. Έγώ πρώτη όμολογώ ότι βασανίζομαι

διαρκώς από τις πιο παράξενες και τις πιο τρελλές επιθυμίες. Τι να σ'ας πώ; Τη στιγμή πού ο άνδρας μου κάθεται άναπαυτικά στην πολυθρόνα και καννίλει το ποτό του, εγώ νιώθω την άκατανικητή επιθυμία να κρεμαστώ από το λαμό του και να τ'ο κάνω μιά φλογερή έρωτική έξομολογησι. Άλλοτε πάλι θέλω να τον παρασύρω κάτω στον κήπο, να καθίσω κοντά του κι' έτσι άγκαλιασμένοι από την μέση να χαζεύουμε ώρες δόλοκληρη κι' οι δυο στο φεγγάρι, σάν δυο έρωτευμένοι, ή σάν δυο νεόνυμφοι.

Ποιός τώρα υποχωρεί πρώτος στα καπρίτσια του άλλου μίε. Τι να σ'ας πώ; Τη στιγμή πού ο άνδρας μου κάθεται άναπαυτικά στην πολυθρόνα και καννίλει το ποτό του, εγώ νιώθω την άκατανικητή επιθυμία να κρεμαστώ από το λαμό του και να τ'ο κάνω μιά φλογερή έρωτική έξομολογησι. Άλλοτε πάλι θέλω να τον παρασύρω κάτω στον κήπο, να καθίσω κοντά του κι' έτσι άγκαλιασμένοι από την μέση να χαζεύουμε ώρες δόλοκληρη κι' οι δυο στο φεγγάρι, σάν δυο έρωτευμένοι, ή σάν δυο νεόνυμφοι.

Υστερ' απ' αυτά άς εξετάσουμε λιγάκι το ζήτημα του ιδανικού συζύγου. Πολλές γυναίκες νομίζουν ότι ιδανικός σύζυγος είνε εκείνος πού προσπαθεί σ' δηλ του τ' ζωη να φαηή ευχάριστος στη γυναίκα του. Α! Αυτό, με συγχωρείτε, είνε μιά μεγάλη άνοησία! Έγώ έναν τέτοιο «ευχάριστο» σύζυγο, θα τον εύρισκα στο τέλος πληκτικό και μονότονο. Με δύο λόγια: άτυποφόρο! Τέτοιο σύζυγοι υπάρχουν μόνο στα μυθιστορήματα του παλαιού καιρού. Πρ'ος Θεού! Η ζωη έχει άναγκη από ποικιλία! Κι' όταν λέω ή ζωη, έννοζω και την συζυγική ζωη. Μα υπάρχει πιο χαριτωμένο πράγμα από ένα άσημαντο καυγαδάκι (γιατί τίς ζωηρές σκηνές τις άπεχθάνομαι και τις άποφεύγω) μεταξύ δυο συζύγων; Κάτι τέτοιες μικροφιλονεικίες τούς κάνουν πιο τρυφερούς και πιο αγαπημένους! Μιά μικρή μόρα είνε τόσο ευεργετική. Δεν παίρνει παράδειγμα από τον καιρό... Υστερ' από κάθε μικρή ή μεγάλη μόρα, ο ούρανης εξατερόνει κι' δηλ ή γη ευοιδιάζει πιο πολύ. Το ίδιο συμβαίνει και με τις μικροφιλονεικίες των συζύγων. Περνούν από τη ψυχή τους δίχως ν' αφήσουν κανένα ίχνος. Έπειτα ξεχνιούνται τόσο γρήγορα! Δεν είνε διόλου οσωστό να λογοφέρη μια γυναίκα με τον άνδρα της. Έγώ τουλάχιστον δεν λογοφέρνω ποτέ μου ούτε με τους ξένους. Γιατί λοιπόν να γκρινιάζω με τον άνδρα μου:

Όταν παντρεύτηκα τον τρίτο μου άνδρα στο Παρίσι και γύρισα στο Χόλυγουντ, όλοι οι «άστερες» κι' ο άλλος κόσμος περίμενε να δη έναν Γάλλο άριστοκράτη, λεπτό, μικρόσωμο

και μ' ένα τριγωνικό γενάκι, όπως είνε ο τύπος του Γάλλου ευπατρίδου. Μόλις όμως οι ρεπόρτερ των έφημερίδων άντίκρυσαν τον ιαρκησιο νετ λά Φαλαίξ, ένα ψηλόσωμο και επιβλητικό άνδρα, έμειναν με το στόμα άνοιχτό και συγκεντρώθηκαν άμέσως πρ'ος το μέρος του, άφήνοντας έμένα ολομόναχη στην άκρη. Κανείς δεν ένδιαφέρετο πειά για μένα. Η «βεντέττα» ήταν ο άνδρας μου! Κι' αυτό σ'ας το λέω καθαρά και ξεάστερα, ήταν ή μεγαλύτερη Ικανοποίησι της ζωής μου. Δεν επιθυμούσα διόλου να δω τον άνδρα μου να ζη στη σκιά μου. Δεν θα ήθελα ποτέ ν' άκούσω να λένε τον άνδρα μου «Κύριο Σβάνσον». Ο άνδρας μου εχε ένα από τα πιο παλιά και τ'α πιο ένδοξα όνόματα της Γαλλίας κι' άν δεν εχεα γίνει κη γνωστή ως Σβάνσον, θα ήμουν πολύ ύπερφηαν άν άκουγα να με λένε «μαρκησιό νετ λά Φαλαίξ».

Έκει όμως πού την παθαίνω πάντα οι περισσότεροι σύζυγοι, είνε διαίτις πειομένου από τις γυναίκες τους να είνε διαρκώς ή ίδιες. Δεν καταλαβαίνουν ότι αυτό είνε το άργό, αλλά μοιραίο δηλητήριο πού ανατώνει τον έρωτα, πού σκοτώνει μέσα στην καρδιά του συζύγου τη σύζυγο και άνογει το δρόμο για τη φίλη...

Ο άνδρας μου Ισχυρίζεται ότι δεν είμαι ποτέ ή ίδια. Νομίζει ότι αλλάζω από στιγμή σε στιγμή, από μέρα σε μέρα.

— Είσαι ένα είδος χαμαιλέοντος! μου λέει γελούνως. Παίρνεις διαρκώς το χρώμα του περιβάλλοντος στο όποιο βρίσκεσαι...

Έγώ φυσικά δεν ξέρω άν εχει δίκρη ή άδικο. Όπως κι' άν είνε όμως, έτσι είμαι επαγμένη και μου είνε πολύ δύσκολο ν' αλλάξω. Έπειτα δεν πρέπει να ξεχνάτε ότι είμαι ήθσοποιός... Τέ-

Η Σβάνσον
(Γελοιογραφικό άναμμάτι
του Σ. Μαγιάρ)

Ο Στέφανος Μπουρακάν ήταν παράξενος άνθρωπος. Μήνες και χρόνια έγυριζε γύλα να βρῆ σπίτι κι' ὄλο στό δρόμο βρισκότανε. Γιατί; Μά εἶνε ὀλόκληρη ἱστορία. Παράξενος ἄνθρωπος, σᾶς λέω!...

Ἐγύριζε στά διάφορα σπίτια πού ἐνοίκιαζαν διαμερίσματα. Ἐβλεπε τό διαμέρισμα, συμφωνοῦσε μέ τῆ θυρωρὴ γιά τό ἐνοίκιο, κι' ὅταν τελειώναν αὐτές ἡ διατυπώσεις ρωτοῦσε:

— Ἐπιτοῦπέται νᾶχω καί σκόλο στό διαμέρισμα;

Ἄν ἡ θυρωρὸς τοῦ ἀπαντοῦσε πὼς ἐπιτρέπεται, ἔβαζε τίς φωνές, ἔβριζε τὴν καυμένη τῆ θυρωρὸ κι' ἔβαινε δρόμο.

Ἄν τοῦ ἀπαντοῦσε πὼς

δὲν ἐπιτρέπεται, τότε ξανσοῦτοῦσε:

— Οὔτε γάτο; Μά τί θέλετε, κυρία; Νά σκοτώσουμε τὰ ταλαίφωρα ζῶα πού ἔχουμε;

Ἄν τέλος δὲν τοῦ ἐπέτρεπαν νά ἔχη οὔτε γάτα, ρωτοῦσε ἂν μποροῦσε νάχη παπαγάλο, παιδιὰ, μηχανές τοῦ ραψίματος, ἢ γραφομηχανές.

Καταλαβαίνετε, ἀγαπητοὶ ἀναγνώστα, γιατί ἔκανε ὅλη αὐτὴ τῆ φασαρία ὁ Στέφανος Μπουρακάν. Ἦταν παράξενος ἄνθρωπος. Ἦθελε νά βρῆ ἕνα σπίτι στό ὅποιο νάχη ἀπόλυτὴ ἡσυχία. Νά μὴ ὑπάρχουν στί διπλανὰ διαμερίσματα νά τὸν ἀνηχοῦν οὔτε παιδιὰ, οὔτε σκυλιὰ, οὔτε γάτο, οὔτε παπαγάλοι, οὔτε μηχανές τοῦ ραψίματος, οὔτε γραφομηχανές, κανένας ἀπόλυτως θόρυβος. Μὴ μπορεῖ μ' αὐτὴ τὴν κοίσι ἕνας σπιτονοικοκύρης νά βάζη τέτοιους ὄρους στοὺς νοικιάρηδες του, νά μὴ ἔχουν παιδιὰ, σκυλιὰ καί γατιά;

Κι' ἔτσι, σπῆτι ὅπως τὸ ἤθελε, ἡσυχὴ ἀπολύτως δὲν εὑρίσκον ὁ Στέφανος Μπουρακάν, μ' ὄλο πού μήνες καί χρόνια ἐγύριζε παντοῦ ὅπου ἔβλεπεν ἐνοικιαστήριο.

Μά ἐπὶ τέλους κάποτε βρῆκε σὲ μιά συνοικία τὸ σπίτι πού ζητοῦσε. Ἦσυχὸ σάν τᾶφος. Οἱ ἄλλοι ἐνοικοὶ δὲν ἔγιναν, δὲν τοὺς ἐπέτρεπεν ὁ σπιτονοικοκύρης νά ἔχουν, οὔτε παιδιὰ, οὔτε

σκυλιὰ, οὔτε μηχανές. Τίποτε... Ἀσπληρὴ ἀπαγόρευσις. Ἐκεῖ ἔκουβάλησε τὸ πράγματι τοῦ ὁ Στέφανος Μπουρακάν καί ἀράξε ἐπὶ τέλους. Κι' ἔπερασε μερικὸς μήνες πλήρους μακαριότητος, Ἄπολύτου ἡσυχίας.

Μά μιά ἡμέρα ἔιαθε πὼς ὁ διπλανὸς τοῦ νοικιάρῃς ἔχεν ἀγοράσει ἕνα ραδιόφωνο. Λέω ἔιαθε κι' ὄχι ὅτι τὸ ἄκουσε, γιατί τὸ ραδιόφωνο πού ἀγόρασεν ὁ διπλανὸς τοῦ νοικιάρῃς ἦταν ἕνα μικρὸ μὴνᾶνυμα γιά ἀρχαῖους πού γιά νά τ' ἄκουσι κανεὶς ἔπρεπε νά βάλῃ τ' ἀκουστικά σ' αὐτιά του. Τέτοια ραδιόφωνα παίρνουν ὄλο σπῆτι ἀρχῆ, ὡς πού νά μάθουν. Μά μαθαίνουν, ὀυστυχῶς πολὺ γρήγορα καί ζητοῦν τὸ καλύτερο.

Ἔτσι κι' ὁ γείτονας τοῦ Στεφάνου Μπουρακάν ἐπούλησε μέ τὸν καιρὸ τὸ πρῶτο, βουβὸ ραδιόφωνο κι' ἔπηρε ἕνα ἰσχυρότερο, σὲ λίγο τὸ ἄλλαξε κι' αὐτὸ μέ ἄλλο ἀκόμα ἰσχυρότερο, κι' ἐκείνο μέ ἄλλο καί οὕτω καθεξῆς, ὡς πού σὸ τέλος ἀγόρασε τὴν τελευταία λέξι τῆς ραδιοφωνίας, ἕνα ραδιόφωνο μεγαθῆριο μέ 72 λάμπες, τοῦ ὅποιο ὁ ἦχος, δυνατὸς σάν τῆ σάλπιγγα τῆς Δευτέρας Παρουσίας, θά μπορούσε νά ἐμπνῆσῃ καί τοὺς νεκροὺς ἀπὸ τὸν τάφο!...

Φαντασθῆτε τώρα τῆ θέσι τοῦ Στεφάνου Μπουρακάν πούχε βρῆ ὁ ἄνθρωπος τὴν ἡσυχία του σ' ἐκεῖνο τὸ σπίτι... Τὸ ραδιόφωνο τὸν ἔκα-

Ἐβαζε τίς φωνές, ἔβριζε τὴν καυμένη τῆ θυρωρὸ...

ΜΙΚΡΕΣ ΕΥΘΥΜΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΤΟΥ ΜΠΕΡΝΑΡ ΖΕΡΒΑΙΖ

ΠΩΣ ΤΗΝ ΕΠΑΘΕ Ο ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΜΠΟΥΡΑΚΑΝ

ιδιοκτήτη, σπῆτι Ἄστυνομία... Τοῦ κάκου! Πουθενά δὲν εὑρίσκε δίκιο.

— Πάει! Ὅθι μὲ τρολλάνουν οἱ ἀλιτήριοι, μὲ τὰ ραδιόφωνα τους, σκεφτόταν. Κι' ἐγὼ πού εἶχα νομίσει πὼς βρῆκα τὴν ἡσυχία μου! Ἀνάθεμα σπῆτι πρῶδο τῆς ἐπιστήμης καί στίς ἐφευρέσεις. Ὅλ' αὐτὰ ἔγιναν γιά νά βασανίζουν τοὺς ἀνθρώπους!...

Νά φύγῃ ἀπὸ τὸ σπίτι αὐτὸ ὁ Μπουρακάν; Πού νά πάῃ ὅμως; Μήπως θάβρισκεν ἄλλοῦ καλύτερα; Ἄλλως τε, τάχε βάλει καί πέτομα.

— Ὅθι τοὺς κάνω ἐγὼ, εἶπε μιά μέρα ὕστερ' ἀπὸ πολλῶν ἡμερῶν σκέψι, θὰ τοὺς κάνω ἐγὼ, νά παλαβίσουν. Ὅχι νά μοῦ λένε ὅτι ὁ κανένας εἶνε κύριος στό σπίτι του νά κάνῃ ὅτι θέλει. Ἔτσι τάχουμε; Ὅθι τοὺς δεῖξω ἐγὼ! Ὅθι κάνω κι' ἐγὼ ὅτι θέλω στό διαμέρισμά μου!...

Ἐπῆγε λοιπὸν καί παρήγγειλε σὲ κάποιον ἀρολογιοῦ ἕνα ρολόγι με κλάζον... Μὲ κλάζον ναί. Ἐκούριδες τὸ ρολόγι καί τὴν ὥρα πού ἔβαζε τὸ δεικτῆ, ἀρχίσε νά ἀκούεσαι ἕνα κλάζον φοβερὸ σάν σειρήνα βαποριοῦ, πού ἔβαστοῦσαν ὄρες ὀλόκληρες.

Ὁ Στέφανος Μπουρακάν τὸ μετέφερε στό διαμέρισμά του κι' ἐκούριδε τὸ ρολόγι, βάζοντάς το νά χτυπάτῃ τὸ κλάζον 1-3 τὸ ἀπόγευμα καί ἀπὸ τὰ μεσάνυχτα ὡς τίς 5 τὸ πρωί. Ἦταν μάλιστα ἔτσι καυωμένος ὁ μηχανισμὸς του, ὡστε νά κουριζεταί κάθε δεκαπέντε μέρες.

— Τώρα λογαριαζόμαστε! εἶπε τρίβοντας τὰ χέρια του ὁ Μπουρακάν.

Μά θὰ μοῦ πῆτε, δὲν θὰ ξεκουραίνονταν αὐτὸς πρῶτος; Μά γιά κοῦτὸ τὸν ἐπεροῦσατε τὸ Στέφανο Μπουρακάν; Ἐκούριδε τὸ δαιμονικὸ ἐκεῖνο ρολόγι, ἐκλείδωσε τὸ διαμέρισμά του κι' ἔπηρε ταξεῖδι!...

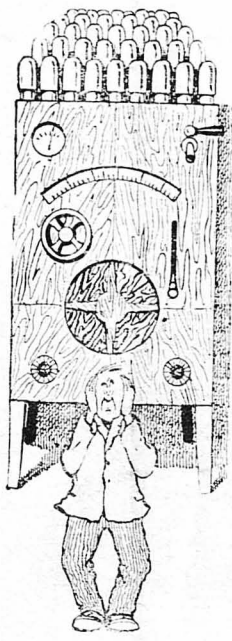
Ἐγύρισε μετὰ δεκαπέντε ἡμέρες, βέβαιος πὼς οἱ γείτονόι του θὰ πέφτανε πειὰ στό πόδια του καί θὰ τοῦ ζητοῦσαν συμβιβασμὸ. Ὅθι τοὺς ἔλεγε λοιπὸν νά πετάξουν αὐτοὶ τὰ ραδιόφωνα, γιά νά βάλῃ κι' αὐτοὺς σὲ ἀρχιστρία ἐκείνῃ τῆ διαβολικῆ του συνεργεία, τὸ ρολόγι με τὸ κλάζον...

Μά ὅταν ἔφτασε σὲ ἀπόστασι ἕνός χιλιόμετρου ἀπὸ τὸ σπίτι του, ἄκουσεν ἕνα φοβερὸ πανδαιμόνιο, ἱκανὸ νά ξεκουράνη καί ἐκ γενετῆς κουφάλαο.

— Τί συμβαίνει; ρώτησεν ἕναν ἀστυφύλακα. Ἄπὸ τᾶσρα πέσατε κύριος καί δὲν ξέρετε τὴν τελευταία μὸδα; Εἶνε τῆς μὸδας τώρα τὰ κλάζον, κύριε. Κάθε σπῆτι ὅπως πρέπει ἔχει ἀπὸ τρία τοῦλάχιστον!...

Τότε ὁ Στέφανος Μπουρακάν ἐκατάλαβε τὴ συνέβῃ. Ἦ σὺγχρονη γενεθὰ τρολλανίετα γιά θόρυβο. Καί οἱ γείτονόι του ὅταν ἄκουσαν τὸ κλάζον τοῦ δικιοῦ του ρολογιοῦ βρῆκαν πὼς ἦταν ὠραία διασκέδασι. Ἐπέταξαν λοιπὸν τὰ ραδιόφωνα καί ἀγόρασαν κλάζον.

Σὲ λίγες ἡμέρες ἡ μὸδα ἐγενικεύθη, γιατί ὄσο πῖο δυνατὸς εἶνε ἕνας θόρυβος, τόσο πῖο πολὺ ἀρέσει στοὺς ἀνθρώπους τῆς ἐποχῆς μας. Ἐπῆσε λοιπὸν τὰ μάτια του ὁ Στέφανος Μπουρακάν κι' ἔφυγε. Φέυγει ἀκόμα!...

Ἐνα ραδιόφωνο μεγαθῆριο, με 72 λάμπες...

λος, ὅπως ὄλοι οἱ ἄνθρωποι, ἔχω κι' ἐγὼ τὰ ἐλαττώματά μου. Μά ἐλαττώματα ἔχει κι' ὁ ἄνδρας μου. Αὐτὸ τὸ ξέρει πολὺ καλά... Κι' ἔτσι δὲν βλέπει μόνο τὰ δικά μου!

Ποῖ εἶνε τώρα τὸ μυστικὸ τῆς συζυγικῆς εὐτυχίας; Ἄ! Ὅθι σᾶς ἀπαντήσω ἀμέσως, κυρίες μου: Ἀγαπᾶτε τὸν ἄνδρα σας καί μὲ τὰ ἐλαττώματά του!

Τί νά σᾶς πῶ; Ἐγὼ ἀγαπᾶω τὸν ἄνδρα μου μόνο καί μόνο γιά τὰ τόσο χαριτωμένα καί διασκεδαστικὰ ἐλαττώματά του!

ΚΛΑΟΥΡ ΣΒΑΝΣΟΝ

ΜΠΕΡΝΑΡ ΖΕΡΒΑΙΖ